

ČÁST PRVNÍ

Křivdy

Kdysi jsem se domnívala, že moje maminka byla víla. Malá mořská víla, která se prostě jednoho dne rozplynula a zmizela. Protože jen tak se dalo vysvětlit, že ji nemám. Pro malou holku je nepochopitelné a neuvěřitelné nemít mámu. Nevím o nikom, kdo by vlastní mámu vlastně ani neznal. Já si na tu svou skoro nepamatuju. Moje jediná vzpomínka studí. Vláčela mě tehdy bosou mokrou trávou, která ještě nestačila vyschnout po vydatném nočním dešti, k osamělému stavení uprostřed kopců. Teprve se rozednívalo. To si samozřejmě nepamatuju. To mi řekli až později, když jsem se donekonečna vyptávala, kam zmizela máma.

Byly mi tři roky. Myslela jsem, že je to dost, abych si pamatovala, kde jsme žily, než mě přivedla sem. Jaký náš život byl. Abych v sobě vykřesala nějakou vzpomínku na mámu. Měla mě ráda? Hladila mě před spaním po vla-

sech a vyprávěla pohádky? Chodily jsme spolu na procházky?

Nevím. A to mě ničí. Nevím vůbec nic. Jako by nikdy neexistovala. Jako bych i já začala existovat až ten den, kdy mě na svém prahu, zmrzlou, uplakanou a zoufale špinavou, našla Zdena. Někdy si říkám, že jsem vlastně měla štěstí. Zdena je... Prostě Zdena. Kvůli mně se nikdy nevdala. Ona sice popírá, že by to udělala kvůli mně, ale já vím své. Zamilovala se do mě ve chvíli, kdy mě viděla sedět na prahu jejího skromného domku. Nevím, proč si máma vybrala zrovna tenhle dům. Snad proto, že byl nejbližší? To už se nikdy nedozvím.

Náš ranč „U Sedmi strak“ se nachází netradičně na vrcholu kopce, tyčícího se nad vesnicí pod ním. Byl to nápad starého pána, vybudovat tu takovou menší koňskou farmu. Postupem let se mu jeho sen splnil. Momentálně tu kromě koní chová také kozy a husy, a nabízí tu ubytování v malém penzionu, který je součástí ranče. Rozjel byznys, co docela vynáší. Také to tu slušně žije. Takže se rozhodně nenudíme. Každý, kdo tu bydlí, tu i pracuje. Někdo pouze vypomáhá – to se týká především mě, Michaela, Gabriela a Diany. Většina ostatních tu však pracuje na plný úvazek. Hlavně ale proto, že je to baví. Že je to zároveň i jejich sen.

I mě to baví. Za normálních okolností bych byla nejšťastnější z holek, co znám. Jenže nejsem. Není snadné žít s představou, že vás vlastní máma nechtěla. Že vás prostě odložila jako nepotřebný kus oděvu. Že bez jediného slova odešla.

Byla němá?

Znovu myslím na Malou mořskou vílu. Ta také nemohla mluvit. Ale moje máma? Proč nic neřekla? Proč nepočkala, jestli mě někdo najde, než odešla? Proč vůbec musela odejít?

Jen spousta otázek a žádné odpovědi. Za těch 16 let, co jsem na světě, se vlastně nic nezměnilo. Tvářím se šťastně a někdy šťastná i jsem. Ale uvnitř mě hryže vědomí, že skutečný domov vlastně nemám. To, co mám, je jen náhražka. Nechali si mě, protože jim bylo té malé, uřvané holky líto. Podle strýce jsem pořád jen brečela. Možná že on byl proti tomu, abych tu zůstala. Ale Zdena si mě doslova vybojovala. Postavila se všem. Svě rodině, lidem ze sociální péče, kteří si pro mě přišli a chtěli mě odsud odvést, svedla bitvu s českým soudním systémem – a že to asi nebyla žádná jednoduchá věc. Ale nakonec to dokázala. Dostala mě do pěstounské péče, protože když je žena neprovdaná, nesmí dítě adoptovat. To smí jen manželský pár. A pak že není diskriminace.

Takže jsem její, ale vlastně nejsem. Má mě jen půjčenou.

Neříkám jí mami – a ona to asi ani nečeká. Ale ráda ji mám. A moc.

Někdy si představuji, jaké by to bylo, kdyby mě našel někdo jiný. Kdybych ji nikdy nepoznala. V té chvíli mě ale všechno uvnitř tak moc bolí, že na to nechci myslet. Třináct let mě tahle žena, která kdysi byla stejnou dívkou, jako jsem teď já, vychovává.

Je mi šestnáct. Jako Julii. Jako Manon.

Já nemám tak úchvatné jméno, ale... I tak zní celkem zajímavě. Jmenuju se Nina. Tohle jméno jsem měla

napsané na lístku, který mi máma uvázala kolem levého zápěstí. Bylo na něm jen křestní jméno a datum narození.

Zvláštní je, že mě v žádné matrice nedohledali. Podle úřadů prostě neexistuju. No, a pak nemám mít mindráky. Nakonec se to nějak vyřešilo – na základě lékařského vyšetření, toho ušmudlaného lístku a svědectví Zdeny a její rodiny, mi vystavili náhradní rodný list. Nic moc v něm nenajdete. Matka: neznámá. Otec: neznámý. Místo narození: neznámé. A tak dál. Prostě jsem rarita.

Takhle mě alespoň berou mí spolužáci. A samozřejmě i kluci a Diana.

Jenže...

Nikdo netuší, že já bych byla úplně spokojená s naprosto obyčejným životem holky, která má mámu a tátu, kteří ji každý den prudí. Jak já tohle holkám ve třídě závidím! Jak já to závidím Dianě! Jak je mi líto, že nemám to, co oni – a nikdy to mít nebudu. Bolí to.

Ale s tím se samozřejmě nikomu nesvěřuju. Usmívám se, poslouchám stížnosti spolužaček na rodiče, na sourozence, s nadhledem to komentuji, radím, předstírám soustrast, a uvnitř trpím. Mám sice Zdenu, zapadla jsem do její rodiny a to není málo. Ale stále jsem tak trochu jako kukačka. Bojím se, že mě co chvíli z toho hnízda někdo vyhodí. Že si uvědomí, že tam nepatřím, a pošlou mě pryč.

Ale kam bych šla?

Vím, že jinde bych nebyla šťastná. Miluju koně. Možná je to tím, že jsem tu vyrůstala a odmala k nim měla blíže než jiné děti. Společně s Dianou, která je stejně stará jako já, a s jejími bratry (dvojčaty) jsme už jako malí chodili

pomáhat do stájí. Tady se na věk ohled nebere. Ale mě to vždycky bavilo. Všechno zlé je tedy opravdu pro něco dobré. Kdybych zůstala s mámou, možná bych nikdy nepoznala místo, jako je ranč „U Sedmi strak“. Nikdy bych nepoznala Dianu, svou nejlepší kamarádku. Ani její bratry.

Jsou o dva roky starší než my dvě, a obzvlášť Gabrielovi jsme často lezly na nervy tím, jak jsme se na ně už jako malé lepily. Michael byl trpělivější. Byl z těch dvou ten, který si nás bral na starost a který nad námi držel ochrannou ruku. Místo jedné sestry měl dvě. A myslím, že mě měl dokonce ještě raději než tu vlastní. Byl to on, kdo mě poprvé posadil na hřbet koně – a slízl za to od svého otce opravdu ošklivý výprask. Bylo mi tehdy asi 6 let a samozřejmě jsem z koně slítlá jako shnilá hruška a pěkně si natloukla. Odnesla to ruka, kterou jsem si zlomila hned nadvakrát, a rozseknuté obočí. Dodnes mám na to dobrodružství nemilou památku – jizvu, která se táhne nad okem a ztrácí se v ofině. Většinou ani není vidět, a kdo ji nehledá, nemůže si jí na první pohled všimnout. Ale je tam.

Ten první pád mě však neodradil. Časem jsem to zkusila znovu (hádejte s kým) a brzy jsem se v jízdě zdokonalila natolik, že jsem to teď já, kdo učí jezdit jiné. Společně s Dianou se střídáme a vedeme u nás soukromé kurzy jízd na koni. Zájemců je dost. Hodně našich přátel se v tom zhlédlo. Časem to však některé omrzelo, a chodit přestali. Není to snadné a obnáší to spoustu jiných povinností. Ten, kdo chce jezdit, se o koně také musí umět postarat. Nikdo jiný to za něj neudělá.

A práce ve stájích, to není pro každého. Vydrží jen ten, kdo má koně opravdu rád. Kdo to dělat chce. A neštítí se sáhnout do hnoje, když na to přijde.

Když zrovna nemyslím na mámu a na to, proč mě tady před třinácti lety beze slova nechala, patřím mezi ty šťastnější – dělám to, co mě baví, a jsem s těmi, kterým na mně záleží. Co víc by si vlastně holka jako já mohla přát?

Třeba mámu?

Je to jako začarovaný kruh. Když už si myslím, že je to za mnou, vzpomínky zase zaútočí. Pořád ji vidím, jak beze slova odchází. Já tam sedím, brečím a volám ji, a ona jde pryč a ani jednou se neohlédne. Pořád to nemůžu pochopit. To mě vůbec nemilovala? Co se stalo, že se takhle rozhodla? Co způsobilo tu odtažitost, kterou jsem z ní toho dne cítila?

Ublížila jsem jí nějak? Provedla jsem něco tak hrozného, že už mě nechtěla nikdy vidět? Proč mě odvedla sem? Mělo to nějakou souvislost s těmi, kdo tu tehdy žili?

Na moje věčné a nekonečné otázky mi zřejmě nikdo nikdy neodpoví. Máma se ani jednou za těch třináct let nepokusila se mnou nějak spojit. Nenapsala, nepřišla se na mě podívat, neozvala se úřadům. Jako by se po ní slehla zem. Jako by se rozplynula.

Když jsem byla malá, myslela jsem si, že moje maminka byla víla.

Dnes už si to nemyslím.

Vím jen to, že jsem pro ni nic neznamenal. A s tím se prostě nedokážu vyrovnat. Mohlo mě to za ty roky už přebolet, ale nepřebolelo. Snažím se. Snažím se na to ne-

myslet, snažím se žít s tím, co mi zůstalo, snažím se být šťastná. A někdy, někdy to docela funguje. Ale jindy...

Jindy mě to srazí na kolena a já nemám sílu s tím bojovat. Ani Diana neví, jak moc mě to trápí. Ona si myslí, že jsem si zvykla. A že to беру tak, jak to je. Ale já si nikdy nezvyknu na to, že o mně vlastní máma nestála. Že mě nechala u cizích lidí bez jediného slova vysvětlení.

Jediný, kdo o mně tohle všechno ví, je Michael.

Jen s ním o tom dokážu mluvit.

Vím, že nikdy nikomu nepoví, co se ve mně odehrává. Mé tajemství, mé slzy, všechno je u něj v bezpečí. Je to takový můj strážný anděl. Vždycky byl a vždycky bude.

Jen on ví, že to, jak se chovám, je jen póza. A nikdo jiný než on netuší, jak moc mi ta přetvářka dá zabrat.

Zrovna scházela ze schodů penzionu, když si všimla cizího muže, který postával v hale. Byla nahoře pomáhat s úklidem pokojů, protože jedna pokojská onemocněla a nemohla přijít do práce. Čekali na víkend větší skupinu hostů, a tak pomáhal kdekdo. Kdo měl zrovna volno, ten uklízel. Dianu dnes neviděla, protože ta se ještě nevrátila ze školy. Ale věděla, že Gabriel pomáhá v kuchyni, protože ho slyšela venku na dvoře klít, když zavírala v pokoji nad ním okno. Usmívala se ještě ve chvíli, kdy scházela ze schodů do haly.

Muž, který tam stál a rozhlížel se kolem sebe, byl poměrně mladý. Ještě ho tu neviděla, předpokládala tedy, že jde o někoho z hostů, který přijel o něco dříve. Byl vysoký, odhadovala to kolem 190 cm. Ona by mu dosa-

hovala se svou výškou 160 cm maximálně k hrudi. Byl docela hezký. Měl jiskřivé, hnědé oči. Zdálo se jí, že se v nich odráží smích, který v sobě dusí. Že by také slyšel Gabriela?

Tmavé vlasy tomu muži spadaly v jemných vlnách na ramena. Potřeboval by ostříhat, ale možná je tak dlouhé měl schválně. Oblékl si rifle, rozhalenou košili a pod ní tílko. Pak si všimla kovbojského klobouku, který mu visel na zádech. Šibalský úsměv mu z tváře nezmizel po celou dobu, co si ho prohlížela.

To už jí došlo, že o hosta v tomhle případě nepůjde.

Nina sešla ze schodů a vydala se k němu. Díval se na ni a nepřestával se culit, jako by na tom, že ji tu potkává, viděl něco legračního.

„Vy asi hledáte starého pána,“ pronesla a nevyznělo to jako otázka. Spíš jako konstatování.

„Starého pána?“ opáčil udiveně.

„Přišel jste kvůli práci ve stájích, nebo ne?“ řekla a neobtěžovala se odpovědět na jeho otázku. Věděla, nebo spíš předpokládala, že je to ten chlap, který se ucházel o volné místo po jejich stájníkovi, co odešel do penze. Měla starého Toma ráda, a stýskalo se jí po něm. Ale přestával na koně stačit. To musela uznat i ona.

Přesto si jen těžko zvykala na myšlenku, že jeho místo zaujme někdo jiný. Cizí.

Muž kývl a ona ho beze slova vedla do kanceláře, která se nacházela v zadním traktu penzionu. Starý pán tam v tuhle dobu nejspíš nebude, ale zcela určitě tam bude strýc. V poslední době vyřizoval papírování a chod ranče spíš on než jeho otec. Pozvolna přebíral víc a víc odpovědnosti.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí a pravou rukou si pročísl vlasy a odhodil si je z čela.

„Proč vás to zajímá?“ podivila se a neodpověděla.

I když... Stejně se tomu nevyhne. Pokud s ním bude muset pracovat, měla by se snažit s ním vycházet. A ne se chovat jako malé trucovité dítě. Ale ona neměla ráda změny, a tohle byla změna jako hrom. Však to také obrečela. A pár slz uronila i Diana.

Muž se pousmál. „Já jsem Alex. Ty tu bydlíš nebo tu jen pracuješ?“

Podívala se na něj s despektem šestnáctiletého fracka. „Já tu bydlím a zároveň i pracuju. A jmenuju se Nina.“

Uchechtl se. „Takže se ti nelíbím, co?“

„Nelíbí se mi, že musel starý Tom odejít. Vy jste mi celkem ukradený.“

„Nino!“

Zděšeně se ohlédla za hlasem, který k ní káravě přilétl z chodby, jež křížovala tu, po které spolu šli ke kanceláři. Žena, která tam stála, se tvářila pohoršeně.

„Omluvte ji. Někdy si nevidí do pusy.“

„Nic se nestalo,“ usmál se. Nina se ušklíbla. Ty jeho věčné úsměvy jí začínaly lézt pěkně na nervy.

„Já jsem Alex,“ představil se znovu, tentokrát tetě. „Přišel jsem se domluvit, kdy mohu nastoupit.“

Nina pokrčila ramenem a pohodila hlavou. „No, tak já zase půjdu. Teď už trefíte.“

„Rád jsem tě poznal,“ prohodil, když už byla na odchodu.

„Já vás ne,“ utrousila, ale asi ne dost tiše, protože zatímco on vybuchl smíchem, žena zasyčela nespokojeností.

„To si spolu vyřídíme, Nino!“ houkla do dívčích zad.

Nina zaúpěla. Další nekonečné kázání, kterých už od tety dostala tolik, že by je nespočítala. Mohla si za to sama. Kdykoli tu ženu viděla, prostě se v ní všechno ježilo. Jako malá si myslela, že její přítomnost na ranči vadí hlavně strýci. Teprve později pochopila, že se mylila. Strýc se zřejmě těžko smířoval s tím, že si jeho sestra zkažila výchovou cizího dítěte život, ale Ninu měl rád. Což se o tetě říct nedalo...

Když Nina zabočila za roh, zastavila se a pak opatrně nakoukla do chodby. Ti dva už mezitím došli ke dveřím do kanceláře a právě vcházeli dovnitř. Zajímalo by ji, kde se tu teta bere v tuhle dobu. Obvykle se vrací až dlouho po setmění. Strýc to možná ani nevnímá, ale jako by byla všude možně raději než právě tady. Možná mu to nevadí. Každopádně není její věc, aby se o to starala.

Pustila to z hlavy a zamířila rovnou do stájí. Dnes měla mít volno, ale o to přišla výpomocí při úklidu pokojů. Takhle to tady na ranči chodilo. Muselo. Někdy ji to štvalo, ale většinou bez reptání zaskočila, kde bylo potřeba. Během let si osvojila snad všechny možné práce, které ji napadly. Dokázala uklidit pokoj a ustlat postele tak, že by se od napnutého prostěradla odrazila pětikoruna (jak ji to kdysi učil starý pán). Dokázala naloupat tunu brambor v rekordním čase, míchat cibulku a zároveň na talíře rovnat oblohu. Uměla vykydat stáj a vidlemi házet seno na valník. Svedla by odrodit hřibě (i když sama by si na to zatím netroufla). Zvládla nekonečné hodiny umývat nádoby – předtím, než do kuchyně pořídili myčku. Každá práce byla nutná, aby ranč jako celek prosperoval. Aby to klapalo.

Došla ke stájím zadýchaná. Ani si neuvědomila, že téměř běžela, aby se tam dostala dřív, než tam strýc (nebo teta) dovede nového vedoucího stáje. Vběhla dovnitř a skoro zakopla o čísi nohu. Michael se opíral o zeď, klobouk naražený do čela jako správný rančer, nohy překřížené před sebou.

Zakymácela se a vyjekla. Pohotově se narovnal a chytil ji jednou paží kolem pasu, aby neupadla. Rukou se mu opřela o rameno. Stáhl si klobouk z čela, aby na ni viděl.

„Co tady děláš, Nino?“ zeptal se užasle a usmál se na ni, ale sevření nepovolil. Pořád ji lehce držel kolem pasu, jako by si to ani neuvědomil.

„Už přišel,“ vyhrkla udýchaně a poodstoupila od něj. Teprve v tom okamžiku jeho ruka sklouzla z jejího pasu.

„Kdo?“ zamračil se.

„Ten nový. Nový stájník,“ vysvětlovala. „Narazila jsem na něj v hale, když jsem skončila s úklidem pokojů.“

„Aha, ten.“ Podíval se na ni soucitně. Věděl, co pro ni starý Tom znamenal. „Bude to pro tebe těžké, vidíš?“

Došla k prvnímu stání a pohladila koně, který k ní natahoval nozdry. Neodpověděla, ale ani nemusela. Ani jemu se nezamlouvalo, že stáj bude mít nového šéfa. Do teď tu víceméně vše obstarával právě Michael. Starý Tom už na hodně věcí nestačil. Jenže strýc odmítl vedení stáje svěřit svému synovi. Šlo o velkou zodpovědnost a on nesdílel názor ostatních v tom, že by to Michael zvládl. Přece jen pořád ještě studoval. Nemohl se práci věnovat neustále. A to nakonec rozhodlo.

Přijal nového stájníka.

„Jmenuje se Alex,“ prozradila.

Michael se ušklíbl. „Divný jméno.“

Pokrčila ramenem. Jméno jako jméno. „Nejspíš to bude Alexandr, ale to víš, to nezní tak nóbl...“

„Jak vypadá?“ zeptal se zvědavě a přistoupil k ní blíž.

Udiveně na něj pohlédla. „Jak by měl vypadat, prosím tě? Prostě normální chlap. Docela hezkej...“

Zamračil se. „Hezkej, jo?“

Nina zavrtěla hlavou. „Moc jsem si ho neprohlížela,“ prohodila otráveně. „Je vysoký a celkem sympaťák. Asi ve věku tvé mámy. Možná o něco mladší. Proč?“

Michael se nespokojeně ošil. „Čekal bych někoho staršího. Zkušenějšího. Nechápu, proč ho táta přijal. Vždyť si ho ani nevyzkoušel...“

Zvenčí k nim dolehly hlasy. Než si uvědomila, že se ke stáji blíží strýc a nejspíš ten nový, Michael ji popadl za rukáv a prudce ji zatáhl do opuštěného boxu. Zřejmě v domněnku, že se tam ukryjí před nevíтанou návštěvou. Jenže ji ten nenadálý pohyb tak překvapil, že ztratila rovnováhu a skácela se přímo na něj. Michael spěšně ustoupil, ale nepočítal s prázdným vědrem, které se tam válelo. Zdusil výkřik, který se mu tvořil na rtech, a než se stihli vzpamatovat, už se váleli ve slámě.

Michael dopadl tvrdě na záda a na chvíli měl dojem, že se nemůže nadechnout. Nina dopadla na něj, protože ani při pádu její rukáv nepustil. Chvíli omráčeně ležela na jeho hrudi a pak si odhodila vlasy z tváře.

„Co blbneš, prosím tě?“ zlobila se.

Ale to už zaslechl kroky hned za stěnou. Bleskurychle ji přetočil na záda a teď to byl on, kdo ležel na ní, a svou horkou dlaní jí přikrýval ústa.

„Pssst,“ sykl.

Zmlkla a vyjeveně na něj zírala. Vůbec jí nedocházelo, že kdyby je teď přistihl strýc, těžko by vysvětlovali, že se tam vlastně ocitli úplnou náhodou.

Zatajila dech, když se kroky přiblížily a na stěnu padl stín.

Snažila se vykroutit zpod Michaelova těla, které ji tížilo, ale zdálo se, že její marné pokusy nevnímá. Nebo se rozhodl je prostě ignorovat. Sklonil se k ní a jeho vlasy ji zašimraly na tváři. Pak se jeho rty dotkly jejího ucha, jak se snažil nezpůsobit vůbec žádný hluk.

„Nechci, aby nás tu našli,“ slyšela jeho tichý hlas.

Ale možná si to jen představovala, protože to řekl tak tiše, že si tím vůbec nebyla jistá. Když nejistě kývla, že mu rozumí, pomalu sundal dlaň z jejích úst. Pak jako by si teprve v tom okamžiku uvědomil, že na ní stále leží jeho těžké tělo, sklouzl pomaličku na stranu, takže teď leželi těsně vedle sebe, a jeho ruka spočívala na jejím břiše. Napjatě poslouchali ty dva – strýce a nového šéfa stáji.

Zdálo se, že jsou oba nadmíru spokojení. Strýc s novým zaměstnancem a Alex s prostředím, ve kterém bude pracovat.

Pak konečně odešli. Do opuštěného boxu v samém rohu stáji nenahledli. Což bylo štěstí. Nina vysíleně položila hlavu do slámy a zavřela oči.

„To bylo o fous,“ zašeptala.

I Michael, dosud se opírající o loket a napnutý jako tětíva, se sesul do slámy.

„To tedy bylo,“ přitakal. Pak si podepřel hlavu rukou a podíval se na ni. Pootevřela oko.

„Co zas?“ zamumlala.

„Viš, že z tebe vyrostla docela pěkná holka?“ pronesl překvapeně.

„Docela?“ zasmála se. „Páni, nejsi ty chlap?“

Neřekl nic. Jen se k ní nahnul a druhou rukou jí odhrnul vlasy z tváře. „Vždycky jsi byla hezká. Ale teď najednou...“

Hodila po něm očima. Pak se posadila a prudce ho šťouchla do hrudi, až se zase svalil do slámy. „Nebyl jsi náhodou dlouho na slunci?“

Uculoval se a pak se po ní vrhl. „Takže ty se chceš prát?“

Tušila, co má v úmyslu, a pokusila se mu vyškubnout a utéct, ale byl rychlejší. Vždycky byl rychlejší. Ať spolu soupeřili v čemkoli, nikdy nad ním nedokázala zvítězit. I teď ji téměř okamžitě přemohl, povalil a začal ji lechtat. Bránila se z posledních sil.

„Michaeli, prosíííím,“ škemrala.

„O co?“ škádlil ji.

„Přestaaaň...“

Tentokrát kroky neslyšeli. Teprve když na její zmítající se tělo padl stín postavy, tyčící se v otevřených dveřích boxu, ji přestal lechtat a Ninu zachvátila panika. Překotně se Michaelovi vytrhla a posadila se. Pak se snažila upravit si vlasy, ale moc se jí to nedařilo. Stejně už bylo pozdě. Už je viděl.

„Máte tu nějak veselo,“ pronesl pobaveně Gabriel. „Můžu se přidat?“

Michael se postavil a vytáhl za ruku na nohy i Ninu. „Jen jsme tak blbli...“

„To jsem si všiml,“ prohlásil bratr a pozorně si je oba prohlížel. Nině to nebylo příjemné. U Gabriela jeden nikdy nevěděl, s čím se vytrasí.

Aby odvedla pozornost od sebe a od Michaela, zeptala se: „Už jsi ho viděl?“

„Koho?“

Netrpělivě si prohrábla vlasy. Ten pohyb ho zaujal, ale nedal najevo, že i on si všiml, jak se změnila.

„Toho nového chlapa,“ upřesnila. „Alexe.“

Gabrielova tvář se zakabonila. „Jo. Potkal jsem je, když jsem šel sem.“

„A?“ vyzvídala.

„A nic. Nejsem z něj nadšený o nic víc než vy dva. Ale vcelku ujde. Na tu bídu...“

Myslel tím to procesí, co se sem nahrnulo, když dal strýc inzerát do novin, že hledá nového správce stájí.

„Starého Toma nikdo nahradit nemůže,“ prohlásil pevně Michael a zvedl vědro, o které předtím zakopl. „Já tu Dianu jednou přetrhnu.“

Nina se musela kamarádky zastat. „Proč myslíš, že to tu nechala ona? Mohl to udělat kdokoli.“

„Chceš mi říct, že jsi to tu zapomněla ty?“ ušklíbl se. „Nebo snad já?“

„Nebo já?“ dodal Gabriel.

Žádný z nich by tam vědro stát nenechal. Nina přiznala porážku. Mlčky.

„Tak vidíš,“ konstatoval spokojeně Michael. „Zbývá jedině ona. Nikdo jiný není tak nezodpovědný a věčně duchem nepřítomný jako Diana.“

Nemohla mu odporovat. Všichni znali Dianu.

Nina chtěla odejít, ale Gabriel ji chytil za paži. Už zase. *Co to s těmi kluky dnes je?*

„Co zas?“ usápla se na něj a pokusila se mu vytrhnout, ale držel ji pevně. Jeho stisk nebyl tak jemný jako Michaelův. Určitě tam zítra bude mít modřinu.

„Vlastně mě poslali pro vás,“ připustil důvod, kvůli kterému přišel. „Máme všichni jít za otcem.“ Obrátil se na bratra. „Ty pochopitelně také.“

Michael se zamračil.

„A všichni víme proč,“ dodal našťavaně, upustil vědro a nakopl ho. S rachotem se odkutálelo ke stěně.

„To vědro za to nemůže,“ podotkla Nina a utekl jí pobavený úsměv. Všimla si, jak sykl bolestí. Určitě už lituje, že to hloupé vědro nakopl.

„Bolí?“

Vykráčel ze stáje bez odpovědi. Chtěla ho následovat, ale Gabriel ji pořád ještě držel.

Zadávala se na něj. Byli s Michaelem dvojčata, a přesto jí připadalo, že je každý jiný. Nikdy si je nepletla. A má za to, že ani nikdo další. Byli si podobní, jak si jen bratři můžou podobní být – a dvojčata obzvlášť. Přesto byl každý trochu jiný. Už výrazem tváře. Ta Gabrielova vypadala daleko dravěji, drsněji, přitažlivěji. Oči měl chladnější. A vlasy perfektně upravené. Na rozdíl od Michaela, který se o to, jak vypadá, nikdy moc nezajímal.

Oba byli modroocí, ale zatímco Gabrielovy oči skoro studily, jak byly ledově modré, Michaelovy jí připadaly hebké a něžné jako svítání. Vlasy měli oba hnědé, a i když to Gabrielovi v moderním účesu s delšími vlasy nahoře a kratšími dole moc slušelo a nejedna holka se za ním se

zalíbením otočila, ona měla raději Michaelovy věčně neupravené kadeře.

Snad proto, že k němu měla odjakživa blíž. Ale Gabriel...

Ten jí občas naháněl spíš hrůzu.

„Tak pustíš mě už?“ zeptala se netrpělivě.

Pousmál se. Jako by uhádl, na co právě myslela. Jako by si všiml, že si ho zaujatě prohlížela. Jemně si ji přitáhl blíž. Naskočila jí z něj husí kůže.

„Co to děláš?“

Pustil ji ve chvíli, kdy ji začala zachvacovat panika.

„Chci se tě jen na něco zeptat, Nino,“ řekl pobaveně, když zahlédl její obavy.

Nedokázala uhlídat výraz své tváře. „Na co?“

Stál příliš blízko na to, aby našla svůj ztracený klid. Ustoupila o krůček dozadu ve snaze zachovat si zdravý rozum.

„Znervózňuju tě?“ všiml si jejího úhybného manévru a přisunul se blíž přesně o ten krůček, kterým chtěla získat trochu prostoru. Hrál si s ní jako kočka s myší – a ona to věděla. Dělal to odjakživa.

„Ne,“ odsekla a donutila se zůstat stát na místě, i když se cítila nepříjemně a nejistě.

Zamyšleně si ji prohlížel. Její zelené, uhrančivé oči. Ty oči ho už nějakou dobu přitahovaly, ale nechtěl tomu vábení podlehnout. Věděl, že by to byla chyba. Vlasy jí spadaly skoro do půli zad. Byly černé jako noc. Postavu měla tak akorát. Neměl rád ty vyzábliny, co se kolem něj věčně natřásaly a doufaly, že ho tím, jak jim chrastily kosti, zaujmou. Ale jako většina kluků, i on dával před-